

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 107/2021
31.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против туженог „Моби банка“ АД, Београд, коју заступају пуномоћници Драган Карановић, Милан Лазић, Ивана Дишовић и Милица Савић, адвокати из ..., ради исплате увећане зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1030/2019 од 09.09.2020. године, у седници већа одржаној 31.03.2021. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1030/2019 од 09.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1030/2019 од 09.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 672/2018 од 24.12.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати увећану зараду за прековремени рад, за период од 01.05.2012. године до 15.06.2013. године, у укупном износу од 123.431,72 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом на сваки износ од досеплости до исплате (висина износа и датуми доспећа одређени у изреци), а одбијен захтев тужиоца за исплату камате од дана наведеног у тужби до дана доспећа. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да у корист тужиоца на досуђене износе увећане зараде уплати доприносе за социјално осигурање и осигурање за случај незапослености надлежним фондовима и установама. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу захтева којим је тражено да се тужени обавезе на исплату увећане зараде по основу прековременог рада за период од 01.12.2010. године до 30.04.2012. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 154.036,00 динара са законском затезном каматом на износ трошкова од 129.500,00 динара од извршности, а одбијен је захтев за накнаду трошкова у већем износу од досуђеног то траженог износа од 158.536,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1030/2019 од 09.09.2020. године,

ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 672/2018 од 24.12.2018. године у усвајајућем делу првог става изреке, ставу другом изреке и усвајајућем делу става четвртог изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права у складу са чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14, 78/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или уједначавањем судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Уз ревизију, тужени није приложио одговарајуће судске одлуке које би поткрепиле његову тврдњу о потреби за уједначавањем судске праксе, већ одлуке апелационог суда које нису доказ о неуједначеног судској пракси, а не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, , када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 08.01.2014. године, ради исплате увећане зараде, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 123.437,72 динара.

С обзиром да се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа у смислу члана 441. ЗПП, када је ревизија увек дозвољена, те да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Тужиоцу нису признати трошкови састава одговора на ревизију јер нису били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП, па је одлучено као у ставу трећем изреке решења.

Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић